

חג הסוכות

חג של שמחה משותפת

התוועדות – י"ג תשרי תשמ"א

אנו עומדים ביום-ההילולא של אדמו"ר מהר"ש, שחל בהשגחה פרטית בימים שבין יום-הכיפורים לחג-הסוכות.

מה תוכנם של ימים אלו? נאמר על כך במדרש בנוגע לענייני סוכות, בפרשת אמור, שבימים אלו ישראל טרודים - זה עוסק בסוכתו וזה עוסק בלולבו, ומתכוונים ליום-טוב.

עניין שבו עסק אדמו"ר מהר"ש בלהט, כפי שראו בגלוי, הוא: בזמנו היה מצב היהודים במדינה ההיא - שבה היה עיקר הנשיאות שלו, ושם היה רוב מניין ורוב מניין של חסידיו באופן גלוי - מצד המצב הכללי של המדינה, היה מצב של קשיים גדולים בנוגע לשמירת היהדות, כידוע לאלו היודעים את דברי ימי ישראל במדינה ההיא בזמן ההוא.

והוא השתדל והתעסק, וערך כמה נסיעות - הן במדינה גופא, והן על-ידי ביקורים במדינות אחרות כדי שיפעילו לחץ על המדינה ההיא - כדי להקל על היהודים ברוחניות, וגם לבטל את הגזרות שהפכו להיות קשורות למצבם הגשמי של היהודים.

וכידוע מקצת מזה מסיפורי נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, שסיפר על הנסיעות, על הביקורים ועל ההשתדלות וכו'.

וכידוע ההדגשה, שהשתדלותו היתה בשני העניינים: לבטל את הגזרות הקשורות לפרנסה, לגשמיות, ולבטל את הגזרות - או למנוע גזרות שהיה ברצונם לגזור - בנוגע לרוחניות.

ועד כדי כך, שאע"פ ש"טלטולי דגברא קשה", לא היה בכך מניעה ועיכוב בנוגע לנסיעות ולביקורים ולכל ההנהגות הכרוכות בכך, שאינם במנוחת הגוף האפשרית כשאדם נמצא במקומו ובביתו.

ועד"ז, כמדובר לעיל, ישנה נקודה שהיא צד השווה בין הנהגתו זו של אדמו"ר מהר"ש ובין העניינים שבהם אנו עוסקים עתה - "עוסק בסוכתו" ו"עוסק בלולבו": בכללות, עניינים אלו הם בשייכות וכהקדמה והכנה לחג הסוכות.

בחג הסוכות, כמו בכל הימים טובים, ישנו העניין שהם "מועדים לשמחה"; ובנוגע לשמחה נאמר, ששמחה יכולה להיות רק כשנכללים בה "אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך וגרך אשר בשעריך".

מפרשים על כך המפרשים: מתי יכולה להיות שמחה אמיתית? כך הטביע הקב"ה בטבע האדם, שכשהוא עומד בתנועה של שמחה - הוא אינו בהתבודדות, ואדרבה - הוא עושה כל שביכלתו כדי לשתף כמה וכמה עמו, אפילו אלו שהם "בנך ובתך", אפילו אלו שהם "עבדך ואמתך", ואפילו אלו שהם "גרך אשר בשעריך".

ובעניין זה ישנה הדגשה מיוחדת בנוגע לחג-הסוכות: פסק-הדין וההוראה, עד לפשוט שבפשוטים, כמודפס בסידורים השווים לכל נפש - הוא ש"מועדים לשמחה" נאמר בסידור על כל הימים טובים, ואילו "זמן שמחתנו" נאמר רק על חג-הסוכות. ומכך גופא מובן, שההדגשה על צירוף אחרים היא במיוחד בחג-הסוכות.

חג הסוכות

ודווקא אז נעשית שמחה, כשהוא מצרף כמה וכמה, כל אלו שבידו להגיע אליהם, אפילו מי שנמצא רק "בשעריך" - הוא אינו נמצא אצלו בביתו, לא בד' אמותיו, לא בחצרו ולא בשכונתו, אלא הוא נמצא בשער העיר - גם אותו מצרף הוא, ואז נעשית שמחה.

וכמדובר כמה פעמים, נאמר ב"ילקוט" שבחג הסוכות נכתבה שלוש פעמים "שמחה", ו"בתלתא זימני הווי חזקה".

זוהי הנקודה - שהרי מכל עניין מפיקים אנו נקודה בנוגע למעשה בפועל - שסיפור זה מדגיש, החל מהעניינים האמורים, המיוסדים על אהבת ישראל, שהיא "כל התורה כולה"; וממילא מחנך הוא את עצמו, ומחנך הוא - מצד "ואהבת לרעך כמוך" - כל יהודי שבידו להגיע אליו, שגם אצלו יהיה כך; החל מהעניינים בפשטות - יש להבטיח שלכל אחד יהיו צורכי החג, עד לאופן שהחג ייחגג אצלו בשמחה, גם בשמחת הגוף.

ואדרבה - שמחת יום-טוב חייבת להיות קשורה עם אכילת בשר, "אין שמחה אלא בבשר", בזמן שבית-המקדש קיים; וגם עם שתיית יין, "אין שמחה אלא ביין", שענין זה הוא מן התורה אפילו בזמן שאין בית-המקדש קיים.

וכפי שמביא אדמו"ר הזקן בשולחן-ערוך, שזו מצווה מן התורה גם עתה - הן ביום-טוב והן בחול-המועד, הן בשמיני-עצרת והן בשמחת-תורה.

זהו עניין שחובה להבטיח, כפי שאנו רואים בפשטות, לפני ימי החג, על-ידי כך שבימים שלפני החג מוסיף הוא בפעולתו כדי להבטיח שלכל יהודי שבידו להגיע אליו יהיו מוכנים צורכי החג; ולאחר-מכן - שגם אצלו יקויים "ושמחת בחגך" כדרוש, וגם בהידור.

כל זאת יש להכין, כאמור, עוד בימים שלפני החג. וכן בימי החג - כמנהג שהונהג כבר כמה וכמה שנים, להשתדל להוסיף בשמחת בני-ישראל בכל מקום שניתן להגיע אליהם.

